

HỒNG PHÂN KIẾM TIỀN

8°
INDO-CHINOIS

972

(2)

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

N° 9762

*Certifié tirage
conforme à la loi
Hanoi le 10 août 1928*

丁仙姑

紅粉劍仙

lần thứ nhất

ÍCH-CHÍ THƯ-QUÁN

Xuất bản và giữ bản quyền

Bốn số trọn bộ

Giá 0\$12

Số 2

809 m - ch.

972

Chuyện vui

Con lừa đất Kiềm

Ở đất Kiềm, vốn không có giống lừa. Có một kẻ hiếu-sự tậu một con chớ về, vì không dùng làm gì được, mới thả ra ngoài rừng. Hồ trông thấy con vật cao lớn ngông nghênh, tưởng là thần, nép vào trong rừng rùm dần dần rón dén lại gần, lừa vẫn không biết. Một hôm lừa hét một tiếng, hồ sợ quá chập biển, tưởng là nó thịt mình, hãi lắm; Nhưng tỉnh-thoảng lại nhìn thấy chẳng có cái gì là tài là cả, Tiếng nghe quen tai, dõn trước qua sau, cũng không dám vồ. Mãi mãi quen nhờn, đến tận bên mình, cọ sát vồn vã, lừa tức lắm, đá tung lên Hồ thấy thế mừng thầm chắc rằng tài lừa chỉ có thể thôi, mới nhẩy vồ cấu cổ, ăn nhẩn cả thịt rồi mới đi. Ôi! cái xác cao nhơn ngông nghênh, hình như có đức, cái tiếng giữ dội gớm ghê, hình như có tài, giá không rở nghề ra, hồ tuy mạnh, còn e sợ không dám thịt, nay đến nỗi thế, thương thay!

LIỄU-TÔN-NGUYÊN.

Cái bệnh phổ thông của chúng ta, y như cánh bèo mặt ao. Lúc rạt lúc xum. Không cứ gì ở bề, ngay ở chỗ nước chảy, bèo đã không xum được rồi; sao thế 2 nước chảy có nguồn, nước ao không nguồn. có nguồn là bởi mình, không nguồn là theo-vật.

VƯƠNG DƯƠNG MINH.

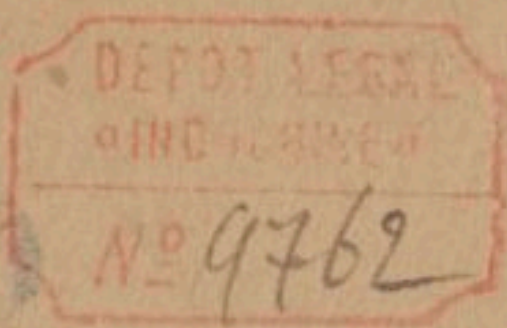
TÂM NHƯ CÂY BỒ ĐỀ,

Ý NHƯ ĐÀI GƯƠNG-SOI.

THƯỜNG THUỜNG PHẦY QUÉT LUÔN,

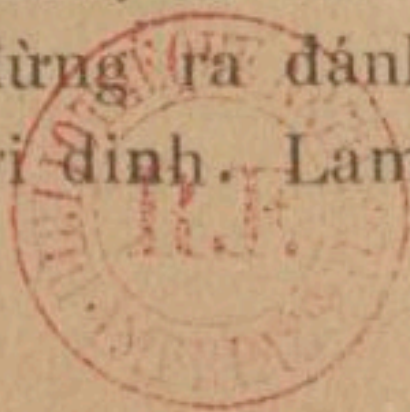
CHỚ ĐỀ BỌN TRẦN-AI.

THẦN-TỬ

sợ, dứt tiếng lấy một cái hồ lô ra, niệm câu thần chú dơ lên dơ lấy cái phiêu, liền thấy đến keng một cái, cái phiêu đã lọt vào trong hồ lô.

Công-chúa cả dạn, lại quăng một phiêu nữa. lại bị Triệu Hồ thu mất, Công-chúa không làm gì được nữa lớn tiếng mắng rằng: quân yêu đạo kia, mày phá mất phép thuật của ta, ta mấy mấy thế không cùng sống nữa, dứt tiếng cầm dao phăm phăm đâm vào bụng Triệu-Hồ, Triệu-Hồ đưa kiếm ra đỡ, đánh nhau hơn mười hợp. Công-chúa giả cách thua chạy, Triệu-Hồ lại đuổi. Công-chúa móc túi lấy một cuốn dây sắc sỡ ra tung lên trên không, mồm niệm thần chú thét một tiếng. « dây mau » liền thấy một trận gió lốc cuốn đến, một toán quỷ binh, mặt sanh sò tóc, tay cầm dao giải búa lớn xông vào chém chàn binh Tống sợ khiếp, chanh nhau chạy chốn, chết bẹp vô số. Trương-Triệu-Hồ lấy một cái ốc ra thổi đến « tu » một cái, liền thấy có một vị thần mặt đỏ râu vàng, tay cầm giáng ma cữu ở chên không xuống đánh vung một lúc, bao nhiêu quỷ binh vỡ tan tành cả, nhìn ra đều là quân cát bằng dây sắc sỡ cả. Trương-Triệu-Hồ lại niệm thần chú, tung thanh bảo kiếm vào trong không, hào quang loang loáng bập xuống, công chúa chông thấy, vội vàng xuống ngựa độn thổ chạy mất, còn con ngựa cưỡi bị chém đứt đôi. Trương-Triệu-Hồ thấy Công-chúa chạy mất rồi liền dơ tay thu bảo kiếm về, Dương-văn-Quảng dơ cờ lệnh phát một cái, binh Tống kéo bừa sang đánh giết, quân phiêu thua to, Lam-Phi cùng Tiết-thiên-Hùng về dinh, Công-chúa cũng về tới. Lam phi nói : quân Tống mạnh lắm mà bảo bối của hiền muội cũng mất, nay liệu tính làm sao ? Công-chúa nói: Vương huynh không lo, để cho em tới đồng phi nga cầu xin kim tinh nương-nương cho mượn một cái pháp bảo, để trừ tổng binh. vương-huỳnh cứ giữ vững chại, đừng ra đánh vội, em đi chỉ chừng độ một ngày là về tới dinh. Lam-phi mừng lắm, Công-

chúa từ đã ra ngoài dinh dọn thờ thẳng đường đồng phi nga đi. Lại nói đến Văn-Quảng thẳng chận về dinh, lên chương-chung-quân ngồi rồi nói với Triệu-Hồ rằng; hôm nay giao chiến, nhờ tiên-sinh ra đại hiền thần thông, mới được thẳng chận. Nay còn con tướng phiên kia chưa bắt được, tất là lại có phen sát phạt to, phải nghĩ một kế thế nào, mới bắt được con quái ấy. Mưu sĩ là Lý-bá-Miêu thưa rằng : nay quân phiên vừa mới thua to cái khi hăng hái đã nhụt, ta thừa cơ đêm nay đem binh vào phá dinh, tất là được toàn thắng. Tham quân là vương đình lục nói ; cái kế của lý-tiên-sinh hay lắm, nguyên-soái nên theo mà làm ngay đi Dương-nguyên-soái nói ; hiện nay Nhạc-tiên-phong và Mạnh tướng quân còn bị thương, chưa chữa được, thì làm thế nào ? Trương-triệu-Hồ nói: không hề chi, liền lấy hồ-lò ra, mở nút đồ hai viên thuốc tiên ra, sai quân sĩ nhai nhỏ dặt vào vết thương cho Nhạc-vân và Mạnh địch-quốc, hai người khỏi ngay, lập tức lên chương tạ ơn quân-sư, nguyên-soái cả mừng, chuyển lệnh cho Mã-ân làm đội đi đầu, Dư-đức làm đội thứ hai. Hoài-ngọc Hoài-ân làm đội thứ ba, mỗi đội đem một nghìn binh, tới đầu canh ba thì sang cướp dinh Phiên, các tướng đều vâng lệnh ra sửa soạn. Đêm hôm ấy Thái-tử Lam-phi một mình vật vã trong chương, nghĩ đến nông nỗi binh Tống đã giỏi như thế, lại có cao-nhân đạo-sĩ giúp, nước ta dễ đến mất mất thôi, thở ngắn thở dài, nghe ngoài trống đã điểm canh ba, vừa toan nằm ngủ, bỗng nghe ngoài dinh có tiếng deo hò dầm dĩ, đèn đuốc sáng chung, quân Tống kéo sẵn vào, binh phiên không kịp phòng bị, bị quân Tống giết như cắt dưa chém chuối, thái-thử cả kinh, còn may chưa còi áo giáp, mới vội vàng vác dao lên ngựa ra dinh, gặp đội quân đầu là Mã-ân tới, vác kim-dân đánh liền, đội thứ hai là Dư-đức cũng kéo đến, vác dao ra đánh giúp, hai bên giáp công, Tiết-thiên-Hùng nghe thấy Tống binh vào cướp dinh, kinh hoàng

thất sắc, không kịp thắng yên mặc giáp, vác búa ra dinh, vừa gặp đội thứ ba là Hoài-ngọc Hoài-ân kéo đến đánh chặn, hai ngọn kích của Hoài-ngọc Hoài-ân y như hai con thuồng luồng múa, Tiết-hùng thấy dinh bị vỡ rồi, không lòng nào mà ham đánh nữa, mới quay ngựa chạy, không ngờ ngựa vấp phải cọc, quy một chân chước, Thiên-hùng ngã nhào xuống đất, bị Hoài-ngọc đâm cho một kích, Thiên-hùng chết thảng, thái-tử không lòng nào mà đánh nữa, mới đánh tháo chạy về thành, phúc lương gọi cửa, quân phiên xem đích là thái-tử, vội vàng mở cửa đón vào, một chận ấy quân phiên phần thì chết, phần thì hàng, mười phần mất chín, còn sót lại chỉ độ hai ba trăm theo thái-tử vào trong thành. Lam-phi vào cung quý xuống tàu rằng : con vâng mệnh đem binh ra thành, đánh nhau với quân Tống, không ngờ bị thua to, em con cũng mất hết cả bảo-bối, hiện còn sang đông phi-nga mượn pháp-bảo chưa về, đến đêm lại bị quân Tống vào cướp dinh, Tiết-nguyên-soái tử chận, con liều chết mới tháo được một lối chạy về xin lĩnh tội. Vua Mân nghe báo cả kinh, vội vàng chuyển chỉ cho Tiêu-binh giữ cửa đông, Lương-ngọc giữ cửa bắc, Tuyên-thiên-Tường giữ cửa Tây, Hắc-kỳ-Long giữ cửa Nam và điểm một vạn binh phòng giữ cung-diện. Đến hồi canh năm, bỗng thấy ngoài thành pháo nổ ran giời, Dương-văn-Quảng đã đem binh đến đóng ở gần thành rồi. Lại nói đến công chúa dọn thồ tới đông phi nga, vào chong đông thấy kim-tinh nương nương liền sụp lạy, kim-tinh nương nương nhìn ra thì là Bảo-nguyệt công-chúa, vội vàng hỏi rằng : con đến có việc gì thế? Công-chúa nói : quân Tống khởi binh sang đánh nước con, hung ác lạ lùng, hiện nay bao nhiêu binh tướng nước con đều chết gần hết, quân Tống bỏ vây quanh thành Phúc-lương, con ra đánh mấy chận, mất cả thần-phiên, pháp thuật cũng bị họ phá mất, con lấy làm tức lắm, vậy nên rầm đến đây, muốn cầu sự-phụ

cho con mượn ít bảo bối, để đánh quân Tống. Kim-tinh nương-nương nói: Mấy hôm nay ta xem chong thành Phúc-lương có nhiều lông-quang bật lên, đã biết rằng binh Tống đến rồi. Cha con xưa nay vẫn đem lương thảo ở thành Phúc-lương ra cung cấp cho đông này mà con lại là học trò thầy, thế nào thầy chả giúp con. Nói dứt nhời bảo con hầu vào chong phòng thuốc đem một cái mê-hồn-phan ra, dao cho Bão-nguyệt công chúa và dặn rằng: cái phan này là vật báu ta luyện được ở chong đồng này, chên phan có bốn mươi chín đạo bùa, đến lúc ra chận, cầm cái phan này chỉ vào quân giặc lắc ba cái, thì quân giặc ba hồn mê mẩn, ngã lăn như chết, một giờ ba phút rồi mới hoàn hồn, con mang về mà dùng, được thắng thì thôi, bằng không thì thầy sẽ xuống ra tay cho chúng biết. Bão-nguyệt công chúa cầm lấy phan lấy tạ rồi ra ngoài đồng, độn thổ về dinh, tới nơi, thấy quân Tống đã đóng dinh ở dưới thành, biết rằng dinh mình đã vỡ, vội vàng độn thổ vào trong thành, tới điện Ngân-loan, thấy cha đang bàn định việc quân, liền vào sụp lạy tung hô vạn-tuế Vua Mân cả mừng nói rằng: con đến tiên-sơn mượn pháp-bảo có được cái gì không? Công-chúa tâu rằng: thầy con có cho mượn một vật rất báu, để đến mai con ra thành quyết được thua với quân Tống. Vua Mân y nhời, rồi bảo vào chào hoàng-hậu. Lại nói đến Dương-nguyên-soái hôm sau lên chương hỏi các tướng rằng: hôm nay ai muốn ra khiêu chiến? Mạnh-dịn -Quốc ra bẩm rằng: mặt-tướng xin đi kiếm cái công đầu. Dương-nguyên-soái nói: tướng-quân tuy giỏi, nhưng tướng phiên có lắm tà thuật, phải có một vị nào đi giúp nữa, mới mong toàn-thắng được. Triệu-Ninh lên chương, thưa rằng: mặt tướng xin ra áp-trận, cho Mạnh-tướng-quân. Nguyên-soái nói: Triệu-tướng-quân đi thì càng hay lắm. Hai tướng vâng mệnh đem binh ra trận tới tận chân thành khiêu-chiến, liền thấy ba

tiếng pháo nổ, cửa thành mở phanh, cầu đứt buông xuống, một đội phiên binh sông ra, đầu tiên có một viên nữ-tướng, Mạnh-định-Quốc nhận biết là Bảo-nguyệt công-chúa, gươm dao chém liền công-chúa đưa sang ra đỡ. Chưa biết được thua thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ BẢY

PHAN MÊ HỒN BẮT LUÔN TƯỚNG TỔNG

GIÀY CHÓI YÊU QUẤN CHÉM CON PHIÊN

Lại nói đến công chúa đánh nhau với Mạnh-định-Quốc được hơn mười hợp rồi tay chái cầm sang đỡ, tay phải cầm mê-hồn-phan chỏ vào Mạnh-định-Quốc lắc luôn ba cái, liền thấy Mạnh-định-Quốc dờ ra, lăn nhào ra đất, quân phiên ra chối khiêng về, Triệu-Ninh trông thấy, sông ra định cứu Định-Quốc, nhưng bị công-chúa múa sang ra chặn, không kịp cứu nữa, đánh độ mười hợp, công-chúa lại cầm phan lắc, Triệu-Ninh lại mê đặc, lăn nhào xuống đất, quân phiên lại ra chối lôi về, công-chúa phất cờ một cái, quân phiên đổ ra, quân Tổng vô chủ, chạy toán loạn, bị giết rất nhiều, công-chúa toàn thắng vào thành, tới điện Ngân-loan tâu rằng : rằm bằm phụ-vương, hôm nay con ra chặn, bắt sống được hai tướng Tổng. Vua Mân cả mừng, chuyện đem dam vào thiên-lao (ngực của vua) đợi khi phá tan binh Tổng sẽ sử. Lại nói đến binh Tổng bị thua, về chướng bầm rằng ; hai tướng Triệu, Mạnh, đều bị bắt cả rồi. Nguyên-soái cả kinh nói rằng : tướng phiên tên chi, anh hùng thế nào mà một chặn bắt luôn hai viên đại-tướng thế ? Quân sĩ bầm rằng : tướng phiên là Bảo-Nguyệt công chúa, lúc ra chặn tay cầm một cái phan vàng, lắc luôn ba cái, hai tướng Triệu, Mạnh, đều mê đặc ngã xuống, nên bị nó bắt mất. Sáng hôm sau cửa thành Phúc-lương mở rộng, Bảo-nguyệt công-chúa cùng thái tử Lam-Phi đem binh ra trước dinh

Tổng khiên chiến. Dương-nguyên-soái nghe báo cả giận, đem cả các tướng cùng ra chặn, cờ bay năm sắc, kiếm kích sáng choang, quân đứng sắp hàng hai bên, nguyên-soái thúc ngựa ra trước trông thấy Bảo nguyệt công-chúa liền thét rằng : con danh con kia, hôm qua dùng phép yêu bắt hai tướng ta, hôm nay ta bắt được phải chém làm trăm mảnh, mới hả giận ta. Nói chưa dứt nhời, đã thấy Cao Minh ở trong trận tế ngựa vác kim-dinh thúc Dương sào ra đâm liền, công-chúa đưa sang ra đỡ, đánh được mấy hợp, Công-chúa lại dơ phan ra lắc, Cao-Minh ngã lăn xuống đất, công-chúa cầm sang đâm theo, Dư-Đức sòng lại dơ dao gạt ra, thét to lên rằng, không được làm hại tướng ta công-chúa thấy vậy liền quay sang đâm thẳng vào ngực, Dư-Đức đưa dao ra đỡ, đánh nhau được hơn mười hợp, công chúa lại dơ phan ra lắc ba cái, Dư-Đức lăn nhào xuống đất, công-chúa vừa định đâm chết, sức thấy Hô duyên-Hiển tế ngựa ra quát to lên rằng : con dĩ đại kia, không được hại tướng ta, dơ sang đâm thẳng vào mặt, công-chúa lại dơ sang lên đỡ, rồi thịch ngựa nhảy ra mấy bước, dơ phan ra lắc mấy cái, Hô-duyen-Hiển cũng mê đặc ngã xuống đất, quân phiên ra chối kéo về, bên Tổng chỉ cướp lại được có hai tướng là Cao-Minh và Dư-Đức về thời. Các tướng bên Tổng thấy cái mê-hồn phan ghê gớm như thế cứ dưng mắt ra mà nhìn nhau, không dám ra đánh nữa Bảo-nguyệt công-chúa thấy các tướng Tổng không dám ra trận, mới thúc ngựa vác sang đâm thẳng vào mặt Văn-Quảng. Triệu-Hồ cười đùa bay ra đánh chặn, hai bên, đánh nhau chừng mười lăm hợp, công-chúa lại dơ phan ra lắc luôn mấy cái, thấy Triệu-Hồ vẫn tự nhiên, chẳng ăn thua gì. Nguyên vì cái phan ấy chỉ có thể làm mê được những người bởi tinh cha huyết mẹ mà sinh ra thôi, Triệu-Hồ là người ở trong quả dưa hóa ra, chẳng có cái khí tinh-huyết, cho nên chẳng làm mê được. Triệu-Hồ thấy công chúa lắc phan chẳng việc gì đến mình, mới

móc túi lấy hồ lô ra, niệm thần chú lên, liền thấy guồng lửa ở trong hồ-lô vọt ra, cháy loang sang chận phiên, binh phiên cả thua, chết không biết bao nhiêu mà kể, công chúa cùng thái-tử thua trận chạy vào trong thành. Dương-nguyên-soái thấy Cao-Minh và Dư-Đức đã hoàn-hồn, mới nói rằng: Bão-nguyệt công-chúa ó cái mê-hồn-phan ghê gớm như thế, làm thế nào mà bắt được. Đang ngồi ngẫm nghĩ, bỗng thấy Mộc - quế - Anh ở trong đi ra. nguyên - soái vội vàng đứng dậy chào. Quế - Anh nói: con không phải lo nghĩ cho lắm, để mai mẹ và cô con ra trận bắt nó cho. Nguyên-soái cả mừng, chuyên lệnh cho ba quân sắm sửa để ngày mai ra trận, yên nghỉ một đêm, sáng sớm hôm sau, ba tiếng pháo nổ, Mộc quế-Anh cùng Dương-tuyên Nương ra trận, liền thấy Lam-phi kéo một đội binh phiên ở trong dinh ra, Nguy-hóa thúc ngựa ra trận thét to, quân mừng xem đao đây! dơ đao chém thẳng vào Lam-phi, Lam phi đưa đao ra đỡ, đánh được độ ba mươi hợp, dần dần đuối sức không địch nổi, Cao-Minh xông ra đánh giúp, Lam-phi địch cả hai tướng, chẳng chùng chút nào, Dư-đức Mã-ân đều kéo ra sum lại vây đánh, năm con ngựa chiến, cát bụi bay mù, tiếng deo rầm rầm, chống chông dậy đất. thái-tử bị vây ở giữa, đánh trên đỡ dưới, giữ ngựa phòng người, không có lúng túng chút nào, Công-chúa thấy anh bị vây, liền vác sang ra đánh giúp Mộc-quế Anh thấy công-chúa ra trận, liền quất ngựa ra đánh, được hơn mười hợp, Tuyên-nương ở trong trận, sẽ còi các dây chổi yêu ra tung lên trên không, bóng sáng loè loè, chụp xuống đầu công-chúa, công-chúa còn đang đánh nhau với Quế-Anh, không kịp đề phòng, bị cái dây chổi yêu nó rơi xuống, Tuyên-nương niệm thần chú rồi chỏ tay vào cái dây chổi yêu thét một tiếng « thắt chặt » các dây liền quấn chằng chịt cả mình công-chúa, Mộc-quế-Anh chém cho một nhát, công-chúa chết lẩn, Tuyên-nương lại dơ tay ra vây một cái, thu lấy dây

về, thái-tử Lam-phi đang đánh nhau với các tướng, nghe thấy có tiếng ngã ngựa, liếc nhìn ra thấy công-chúa bị chết sợ hãi vô cùng, vội vàng liều chết đánh tháo lấy một lối chạy, bị Nhạc-tiên-phong đón đường đánh chặn. Lam-phi bấy giờ người mệt ngựa oải, không sao địch được, bị Nha-Vân chém cho một nhát, chết lăn cổ xuống đất, trận ấy binh phiên thua to, chết không biết là bao nhiêu, chỉ còn sót mấy trăm binh tàn chạy vào trong thành báo. Thừa-tướng là Tiêu-Binh đang đốc quân phòng giữ cửa đông, nghe báo thái-tử và công-chúa đều tử-trận, sợ hãi vô cùng, vội vào trong điện ngân-loan quỳ xuống tâu rằng : thần phụng chỉ phòng giữ cửa đông, nghe báo thái-tử và công-chúa đều tử-trận, còn sót độ ba trăm quân què quặt, chạy về thành, còn thì chết hết, vua Mân nghe báo, kêu một tiếng lớn, ngất xuống long sàng. Thái-giám vội vàng cứu tỉnh. Vua Mân than rằng : không ngờ thái-tử và công-chúa nhà cô đều chết trận, sã tắc nghiêng đổ đến nơi, các khanh còn có kế gì cứu được không ? Tiêu-binh tâu rằng : thần có một đứa con tên gọi Tiêu-Luân, tuổi tuy còn trẻ, võ nghệ hơn người, hiện nay nhà nước đương lúc khuynh nguy, nên sai con thần ra thành trông cự, còn thần xin cố giữ thành-trì, trong thành lương thảo còn đủ chi được đến mười năm, binh tổng đánh lâu không được, hết lương tất phải rút về. Hoàng thái-tử Lam-Thăng ra tâu rằng, xin cho con cùng với Tiêu-Luân ra ngoài thành chống với tổng binh. Mân-vương đáng chỉ, truyền Tiêu-luân vào chầu Tiêu-luân vào phủ phục sân rồng, tung hô vạn tuế. Mân-vương phán rằng hiện nay binh tổng áp tới dưới thành, cha khanh bảo cử khanh ra đánh Tổng, nay trẫm phong khanh làm bảo-quốc đại-tướng-quân, cùng với thái-tử ra thành cùng phá quân tổng. Tiêu-Luân tạ ơn, tức thì điểm một vạn binh cùng thái-tử ra đóng binh bên cạnh thành. Dương

nguyên-soái thẳng trận về dinh, bảo quân-sư Vương-triệu-Hồ rằng : binh phiên đại bại thế này, chắc là trong thành cũng không còn tướng nào giỏi lắm nữa. Bản sủy định đến ngày mai thì đem đại-quân vào phá thành, chẳng hay ý quân-sư thế nào ? Chương-quân sư nói : Nguyên soái định thế là rất phải. Sáng hôm sau nguyên soái lên chướng chung-quân, quân Tống vào quỳ bẩm rằng : trong thành Phúc-lương lại có tướng đem binh ra bày trận ở ngoài thành khiêu chiến. Nguyên soái nghe báo liền hỏi : có tướng nào ra trận lấy công trước không ? Tỳ-tướng là Vương-văn-Long xin lệnh ra trận trước. Bỗng tiếng pháo nổ, cửa dinh mở tung, Văn-Long quất ngựa xông ra hét to lên rằng : quân mán chó sống sót kia, lại còn dám ra trận khiêu-chiến nữa à, Tiêu-Luân vác cái dùi bạc tám cạnh phóng ngựa ra địch, đánh tới hai mươi hợp, Văn-Long địch không nổi, liền vội quay ngựa chạy về trận, quân phiên thừa thế đuổi đánh, binh Tống cả thua. Văn-Long vào chướng xin lĩnh tội. Nguyên-soái hỏi tướng nào mà anh hùng thế ? Văn-Long bẩm rằng : có một viên tiều-tướng, tay cầm dùi bạc tám cạnh, khỏe mạnh lạ lùng, cho nên mặt tướng địch không nổi được. Tiêu-đình-Quý nói : thẳng danh con ấy mà dám hung hăng như thế sao, xin cho mặt-tướng ra trận, bắt thẳng danh ấy, chẳng có khó gì. Nói rồi vác búa lên chướng xin lệnh. Nguyên soái nói : phải nên cẩn thận mới được. Tiêu-đình-Quý vâng mệnh lên ngựa ra trận, thấy một viên tướng phiên đang dõn võ ra oai ở trước trận, Tiêu-đình-Quý cả dạn, vác búa ra hét rằng : thẳng danh con kia chạy đâu, ta lại lấy đầu mày đây, dứt tiếng dõ búa bỏ liền, Tiêu-Luân đưa dùi ra đỡ, đánh chừng mười hợp, Tiêu-Luân dõ dùi tay chái ra đập vào giữa đầu Đình-Quý, Đình-Quý đưa hai dùi lên đỡ, nhưng đỡ không nổi, bị đầu dùi sức vào cánh tay, ngã lăn xuống đất, vội vàng nhồm dẫy chạy thẳng về trận, Tiêu-Luân cả cười nói

rằng : đồ đồ vô dụng, n'ư thế mà cũng xưng là một viên thượng-tướng, có đáng then chết không ? Ta không thèm đuổi đầu, đầu cho mày một dùi chết, cũng làm như bần cả cái dùi của ta. Tiêu-dinh-Quý thua trận về dinh xin chịu tội và bẩm rằng : tướng phiên quả là khỏe lắm, mặt-tướng không địch nổi được, nguyên-soái chưa kịp bảo sao, đã thấy Hoàn-Ngọc nổi dân bước lên trên trường bẩm rằng : xin cho con ra trận bắt thắng danh ấy, nguyên soái cả mừng nói rằng : con nên cẩn thận nhé. Hoàn-Ngọc vâng mệnh đem binh ra bày trận, hai bên đối nhau, Hoàn-Ngọc nghiêng đầu ra nhìn, thấy viên phiên tướng ấy đầu đội mũ vàng tía, mình mặc áo giáp lụa trắng, cưỡi con ngựa bạch, tay cầm hai cái dùi bạc tám cạnh, liền quát ngựa ra thét rằng : phiên tướng kia tên chi ? Tiêu-Luân đáp, ta là con cả thừa-hừa Vua Mân tên gọi Tiêu-Luân đây, mi là người nào ? Hoàn-Ngọc đáp : Ta là con quan Bình-Mân nguyên-soái tên gọi Hoàn-Ngọc đây, dứt tiếng dơ kích đâm thẳng Tiêu-Luân đưa dùi ra đỡ, hai bên thi tài đánh giử, một ngọn kích của Hoàn-Ngọc cuộn cuộn vào vào, ý như con thuồng luồng hút nước, hai dùi của Tiêu Luân thì vù vù vụt vụt, ý như con sư tử lắc đầu, dùi phang kích đỡ, tổ khí anh hùng. đánh đến hơn hai chầm hợp, chưa phân được thua, mặt giời đã sắp gác non tây, mà hai tướng vẫn quần nhau như đèn cù chày, thái-tử chuyển lệnh đánh chiêng thu quân, Tiêu-Luân về Chung-quân chường bẩm rằng : mặt-Tướng đang định bắt Tướng Tổng, sao thái-tử lại thu quân ? Lam-Thăng nói : ta xem Tiểu-Tướng đánh với Tướng Tổng gần xuất một ngày, người ngựa đều mệt, cho nên thu quân, để ngày mai ra trận mà bắt. Tiêu-Luân vâng mệnh giở về chường sau nghĩ. Dương hoàn-Ngọc về chung-quân-chường bẩm rằng : con phụng mệnh ra đánh với Tiêu-Lâm hai trăm hợp, giời gần đến tối, bên trận Phiên đánh chiêng thu quân, cho nên con cũng rút quân về Nguyên-soái nói :

Tiêu-Luân mạnh tợn như thế dùng kế gì mà bắt được ? Lý-bá Miêu nói : Trương Phiên có sức khỏe mà không có mưu, nên dùng cách đào hố ngầm mà bắt. Nguyên-soái nói : kế của Tiên-sinh hay lắm, bản soái cứ y kế mà làm, chưa biết có bắt được không, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ TÁM

TƯƠNG BÊN PHIÊN BỊ BẮT GIẢ HÀNG,
DƯƠNG-NGUYỄN-SOÁI THỬA CƠ DÙNG KẾ

Lại nói đến Dương-nguyên-soái chiều hôm ấy lều chướng, chuyển lệnh cho quân sĩ đêm khuya ra đào mấy cái hố ở trước dinh để cho Hoài-ngọc sớm mai ra chặn, giả cách thua chạy, dụ cho trương phiên lăn vào hố rồi bắt sống lấy, không được sai xuyên, quân sĩ vâng lệnh đến khuya ra đào. Sáng hôm sau Hoài-ngọc vác kiếm lên ngựa, ra chặn khiêu chiến, bên phiên vào báo, Tiêu-Luân liền lên ngựa xông ra, nghĩ bụng Hoài-ngọc anh hùng như thế, khó lòng đánh được, hôm nay phải dùng cách giả thua mà thử cơ quáng dui lại mới được. nghĩ đoạn quát ngựa ra chặn, Hoài-ngọc thấy Tiêu-luân ra, vác kiếm xông vào đâm thẳng, Tiêu-luân đưa dui ra đỡ, hai bên đánh nhau tới bốn mươi hợp. Tiêu-luân quay ngựa chạy về, Hoài-ngọc lấy làm ngờ rằng Tiêu-luân đánh nhau với mình suốt ngày chưa ai hơn kém, hôm nay mới đánh đã giả thua chạy, hay là cũng dùng kế hố ngầm như mình chăng, nhưng ta cứ đề ý mà đuổi, chắc nó cũng chẳng làm gì nổi mình, mới phóng ngựa cầm ngang ngọn kích đuổi theo, gần đến dinh phiên, Tiêu-luân nghe thấy tiếng ngựa da đến gần, mới cầm dui quay mình lại ném và hét rằng : thằng kia coi dui này ! Hoài-ngọc đặt mình, đưa kích ra đỡ, đến soạng một cái, Hoài-ngọc giả cách bị thương, quay ngựa chạy về chặn mình, Tiêu-luân chắc là Hoài-ngọc phải dui thua chạy, mới phóng ngựa đuổi giết, Hoài-ngọc chạy gần đến hố quát luôn cho ngựa

ba doi thật đau, ngựa lồng nhảy qua, Tiêu-luân đuổi đến nơi, đến huých một cái, cả người lẫn ngựa lẫn cả xuống hố, quân Tổng phục ở hai bên đổ ra lấy câu liêm móc lên, lấy dây tam-cổ chới chặt điệu về dinh, Lam thắng thấy Tiêu-luân sa xuống hố, vội vàng vác giáo xông ra, toan cứu Tiêu-luân, bị Văn-quảng ra chặn ngang, dơ dao đâm vào ngực, Lam-thắng đưa sang ra đỡ, đánh chừng ba mươi nọp, bị Văn-quảng đâm cho một nhát vào bụng chết lăn xuống đất, quân tổng ra cắt lấy đầu, thừa thắng đuổi đánh. binh phiên thua to, chạy tán loạn cả, Nguyên-soái chuyển nội trống thắng trận về dinh, lên chương chung-quân ngồi, binh tổng giải Tiêu-luân vào. Nguyên-soái nói: Trường quân tuổi trẻ anh hùng, bản-soái rất lòng yêu mến, hiện nay đất-cát nam mãn, thuộc về Tống triều gần hết, còn cái cô thành này, bất nhật cũng vỡ, nếu tướng quân bằng lòng đầu hàng, ấy là tôi hiền trọng chúa mà thờ, trên không hoài cái khí anh hùng, dưới giữ toàn được cả nhà yên ổn, có phải là hay đủ mọi đường không? Tiêu-luân nghĩ bụng nay đã bị bắt, không hàng tất họ giết, chi bằng ta cứ giả cách hàng, rồi sẽ tìm phương chạy trốn, mới thưa rằng: Tiểu tướng tình nguyện xin hàng, Nguyên-soái cả mừng, thân tay cời chới rồi chuyển quân dọn rượu chầu-kính. Đến hôm sau, Drag-nguyên-soái lên chương chuyển lệnh, sai Ngụy-hóa đánh cửa Nam, Cao-minh đánh cửa đông, Dư-dức đánh cửa tây, Vương-văn-long đánh cửa bắc, đều lĩnh hai nghìn binh, bắc đao lên phá thành, Tiêu-dinh-quý một tay cầm mộc, một tay cầm dao song vòng tên dạn chéo lên chước. Giả-thừa-tướng tiêu-binh, hữu-thừa tướng Lương-ngọc chuyển lệnh cho binh phiên dùng pháo-lửa, gõ chôn đá tảng lăn xuống, Tiêu-dinh-quý và binh tổng không sao lên được, đánh luôn ba ngày, không phá được thành, lại tổn hại mất vô số binh mã, Nguyên-soái lấy làm buồn lắm, tức thì chuyển lệnh đòi Tiêu-luân vào hầu.

Tiêu-luân vào chường làm lễ chào song, Nguyên-soái nói: bản-soái muốn phá thành Phúc-lương mà không được, chẳng hay trong thành tình thế thế nào ? Tướng-quân tất biết giỗ ngành ngọn nếu có cơ gì phá được thành, tội công của tướng-quân không phải là nhỏ.

Tiêu-luân bẩm rằng : trong thành thực hư thế nào, mặt tướng biết hết, cha mặt tướng hiện đang làm chức Tả-thừa-tướng, coi giữ cửa đông, nay Nguyên-soái cứ cho mặt-tướng về thành, khuyên cha ra hàng, xin mở cửa đông, ngoài đánh trong ứng, thành Phúc-lương tất vỡ không toàn. Nguyên-soái nói : tướng-quân quả lòng như thế thật là một công rất lớn lao, tướng-quân nên làm ngay đi. Tiêu-Luân vâng mệnh, ra dinh lên ngựa về thành Phúc-lương, tới chân thành gọi to rằng : quân bay mở cửa mau, ta là Tiêu-Luân đây. quân Pàiên vào tướng phủ bẩm rằng : tiểu-tướng-quân đã về, Tiêu-Bình nói : con ta bị bắt, ta đang buồn bã thương lo, nay lại về được, thật là may quá nhưng, chẳng hay nó có đem binh mã gì về không ? binh Pàiên bẩm tiểu-tướng-quân chỉ có một người một ngựa về thôi. Tiêu-Bình cả mừng, liền sai quân mở cửa thành cho Tiêu-Luân vào. Tiêu-Luân vào phủ quý lạy dớt nước mắt nói rằng : con thất cơ bị bắt, giả cách xin hàng, vẫn định tìm cách thoát thân, thay Văn-Quảng bảo con về khuyên thầy ra hàng, ngoài đánh trong ứng, con mới thừa cơ mượn kế ấy mà về. Tiêu-bình nói : bắt được Văn-Quảng tất là chuyển này rồi. Lại nói vua Mân nghe báo Hoàng-thái-tử tử trận, Tiêu-Luân bị bắt, vừa thương vừa khiếp, từ đấy ngày ngày ngao ngán âm thầm, tự liệu rằng nước mình đến mất thôi, đang khi ngồi ngầu trên điện Ngân-loan, bỗng thấy Tả-thừa tướng vào điện tâu rằng : con thần là Tiêu-Luân bị bắt, giả cách xin hàng, định toan đâm giết Văn-Quảng, nay Văn Quảng đánh thành luôn mấy ngày không được, thế chẳng sao được, mới mặt sai con thần về khuyên

thần ra hàng, trong ứng ngoài vào, dâng thành cho [hắn] lão thần đời đời chịu ơn lớn của chúa-công, lòng nào mà phản bội, dầu cho thịt nát xương tan, cũng chưa báo bổ được muồn một, nay lão-thần dùng một kế dử Văn-Quảng vào trong thành rồi giết đi, quân Tống bất ngờ, tất là bị thần chém tiệt. Ấy là một trận thành công, không khó nhọc gì nữa. Vua Mân nói: con cái trẫm nay chết cả rồi, tâm thần mê mẩn, chẳng biết thế nào, thừa-tướng muốn làm thế nào thì cứ hết sức hết lòng mà làm, miễn là đừng phụ tấm lòng trẫm trông cậy thôi. Tiêu-Binh vâng chỉ, khấu đầu tạ ơn lui ra, phát cờ lệnh dò; tướng coi cửa nam là Hắc-kỳ-Long, cửa tây là Tuyên-thiên-Tường, cửa bắc là Lương-Ngọc đều lại nghe lệnh, lại viết một phong thư, sai Phiên binh đưa sang dinh Tống. Phiên binh vâng mệnh ra thành, thần; đường sang dinh Tống, Bấy giờ Văn-Quảng đang ngồi ở trường trung quân cùng bàn việc phá quân với các tướng, bỗng thấy quân canh vào quỳ bẩm rằng: có tên biên Phiên lại đưa thư Nguyên-soái truyền cho vào ngay. Phiên binh vào chường trung quân, quỳ xuống bẩm rằng: chúng con vâng mệnh Tiêu-thừa-tướng mang tâu lại trình Nguyên-soái, bẩm rồi hai tay đưa thư lên. Nguyên soái đọc thư ra xem, xong rồi bảo rằng: mi về bẩm với thừa-tướng rằng, bản-soái không cần phải viết thư giả nhời, cứ đến canh ba hôm nay, đốt đuốc làm hiệu, bản soái thân đem binh vào đây. Phiên-binh khấu đầu tạ, rồi về thành Phúc-lương bẩm hết mọi nhẽ Tiêu-Binh rất mừng, ban thưởng cho tên lính ấy rồi dự bị việc giết quan Foug về đêm. Lại nói Tham-quân là Vương-dịnh-Lục tiến vào can rằng: Tiêu-Binh đời đời làm tướng Mân, có lẽ nào hẳn thuận về hàng. e có dân trá, xin Nguyên-soái cẩn thận cho kéo lại mắc mưu dân nó. Nguyên-soái nói: quân ta đánh thành Phúc-lương mãi chẳng được. Ta cũng biết rằng Tiêu Luân chẳng chịu hàng thực nào, cho nên mới sai nó về thành, đêm nay nó tất đem cả quân ba cửa tây nam bắc

lại cửa đông để đánh ập quân ta, bấy giờ ba cửa tây nam bắc tất là không phòng bị kĩ, ta thừa hư đem binh vào phá, tất là lấy được thành P'úc-lương, đó là kế, nhân chỗ không ngờ, đánh chỗ không giữ, tất là toàn thắng. Các tướng đồng thanh nói: kế của Nguyên-soái, thật là thần thánh không lường, tôn-ngô chẳng kịp. Đêm hôm ấy Nguyên soái sai Ngụy-Hóa đánh cửa nam Cao-Minh đánh cửa bắc Nguyên-soái cùng Hoài-Ngọc Hoài-Ân Dư-Đức đánh cửa đông, Tiêu-dinh-Quý ở sau tiếp ứng, còn cửa đông chỉ cho năm trăm quân già yếu vào đánh giữ, cho trong thành tin thôi. Lại nói đến Tiêu-Bính ở thành cửa đông, chờ đến canh ba. quả thấy có một đội binh Tống kéo đến gần thành, Tiêu-Bính cả mừng nói rằng: Dương-văn Quảng chúng kế thật rồi, liền truyền mở cửa thành, quân Tống xông vào, đốt đuốc sáng rực, liền thấy trong thành một tiếng pháo nổ, quân Phiên gieo hò rầm rầm, súm lại mà đánh, chưa biết kế ấy được thua thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ CHÍN

BINH TỐNG PHÁ TAN PHÚC LƯƠNG THÀNH

VUA MÀN CHẠY CHỐN PHỊ NGÃ ĐÔNG

Lại nói đến Tiêu-Bính đang Chỉ-Huy binh Phiên đánh giết quân Tống, bỗng thấy quân Phiên tế ngựa bầm rằng: dám bầm Thừa-Tướng, hỏng mất rồi, cửa tây cửa nam cửa bắc đều bị quân Tống phá vỡ, kéo vào trong thành rồi. Tiêu-Bính cả kinh, lại thấy hữu thừa tướng Lương-Ngọc tế ngựa lại nói rằng: chúng kế quân giặc mất rồi, nên mau mau và chiêu bảo hộ thành giả chốn ra phương ngoài, lại toan cách khác thôi. Tiêu-bính nghe nói liền sai Tiêu-Luân ra đương cửa nam, Tuyên-thiếp-Tường đương cửa tây, Hắc-kỳ-Long đương cửa bắc, còn Tiêu-Bính với Lương-Ngọc vào chiêu tâu rằng: đêm nay thần nhằm mắc mưu gian quân giặc, hiện nay quân Tống đã phá vỡ thành, kéo vào trong Hoàng-thành rồi, chúa công nên

mau mau cùng chúng thân lánh sang đông Phi-ngà, cầu cứu với Kim-Tĩnh nương nương, khởi binh lại báo thù. Vua Mân nghe thấy pháo nổ dan giới, đuốc đông sáng rực, trong lòng bối rối, bỏ cả nội-cung gia quyến cùng với Tiêu-Luân Lương-Ngọc ra điện lên xe, sai Thạ-Nhân Nha-lý-Lộc, Cao-đại-Giang, Cao-thiên-ải, Tiêu-sĩ-Giản, điếm mãng ngi in quân ngự-lâm đi phù-giá, quay ra cửa đông, thẳng đường về đông Phi-ngà. Lại nói đến Ngụy-Hóa đánh vỡ cửa nam, quay ra cửa đông, gặp Tiêu-Luân liền dơ dao chém, Tiêu-Luân dơ dùi ra đỡ, đánh được chừng ba mươi hợp, Dương-nguyên-Soái kéo đến, quất ngựa xông vào mắng rằng : thằng danh con phản phúc kia, lại còn không xuống ngựa nộp đầu à, đưa kim sang đâm liền, Hoài-Ngọc Hoài Ân cũng vác kích vào đánh Tiêu-Luân. Tiêu-Luân hết sức xông ra không được, bị nguyên-soái đâm cho một sang, chết lả xuống đất, binh Phiên bị binh Tống chém giết, sắc chất ngồn ngang, máu chảy lênh láng, Cao-Minh phá vỡ cửa bắc, quay ra cửa đông, giữa đường gặp Tuyên-thiên-Tường vác ba sông đánh, Cao-Minh đưa giáo ra địch, đánh được hơn hai mươi hợp, bị Cao-Minh đâm cho một sáo, chết lả. Dư-Đức đánh vỡ cửa tây, quay về cửa đông, gặp Hắc-y Long vác dùi ra đánh được ba mươi hợp, bị Dư-Đức chém cho một nhát, đứt làm hai mảnh. đêm hôm ấy các tướng Tống quây lại vây đánh, binh Phiên chết không biết bao nhiêu mà kể, tam thái tử Lam-Minh vì ngựa vấp ngã cũng bị chết trong đám loạn-quân. Đến buổi sáng nguyên-soái mới vào trong Hoàng-thành, ra bảng yên dân, cấm cờ đại-Tống, tra sét kho dựn lương cỏ, sai quan vận lương Dương-Đường coi giữ, lại sai phá Thiên-lao cho Mạnh-định-Quốc Chiếu-Minh và Hồ-duyên-Hiến ra. Ba tướng ra chường sụp lạy xin tội Nguyên-soái nói : thua được là sự thường của nhà binh, có tội gì. Ba tướng lạy tạ. Nguyên-soái lại sai Vương-văn-Long đem một nghìn binh mã hết

gia-quyển Vua Mân giam vào Thiên-lao, lại sai Dư-Đử đem binh đi bắt cả gia-quyển các bầy tôi Vua Mân đem cả vào ngục, rồi cho thám tử đi dò xem vua tôi nước Mân chôn vào phòng nào, rồi mới đem binh chuy nã. Song đâu đấy mới soạn tất cả vàng bạc châu báu trong kho vua Mân, đóng vừa đầy mười xe. sai Lý-văn-Tường áp giải về kinh và dâng biểu báo tiệp. (báo tin toàn thắng) Văn-tướng thu xếp xe cộ, lĩnh lấy biểu chương, rồi lấy từ Nguyên-soái thắng đường về kinh. Lại sai Vương-định-Lục mở một kho thóc, phát chẩn cho các dân nghèo đói, bao nhiêu cung nữ cho phép ai về nhà ấy ở với mẹ cha. Song rồi sai mở tiệc lớn, ăn mừng toàn thắng và ghi chép công lênh các tướng.

Rượu ngà ngà say, Nguyên-soái nói rằng : bản-soái nhờ có các tướng quân giúp sức, nay đã lấy được thành Phúc lương rồi, còn vua Mân chưa biết chôn đi phương nào, khiến ho bản-soái lòng lo đau đầu, không sao yên được, chẳng hay các tướng : có kế gì hay không ? Tham-quân Vương-định-lục thưa rằng : Thành Phúc-lương đã vỡ, vua Mân dẫu chôn chẳng bao lâu nữa cũng bị ta bắt được. Nguyên-soái nói : ta xem địa-đồ Nam-mân, về phía tây nam cách thành này chừng hai trăm dặm, có một cái đồng gọi là đồng điệp-tử, chúa đồng là quý nguyệt-cô, e rằng vua Mân sang đấy, lại sinh một cuộc đao binh, cho nên bản-soái lấy làm lo lắng. Chương-triệu-hồ nói : Đồng điệp tử ở xa tận ngoài bể, không có chịu mệnh lệnh của vua Mân bao giờ, nay vua Mân nước vỡ nhà tan, dẫu có chôn đến đấy, quý-nguyệt-cô cũng chẳng dung nào, sự ấy chẳng cần phải lo, chỉ lo rằng ở phía nam thành này có một núi phi nga, trong núi có một cái đồng, gọi là đồng-phi-nga, trong đồng có một cô tiên, tên gọi Kim-tinh nương nương, thần-thông quảng đại. Vua Mân bốn mùa vẫn vận tiền lương lại cung cấp, bảo-nguyệt công-chúa lại là học trò của nương-nương, nếu nương biết học trò chết, thế nào cũng lại báo thù, trong diuh ta tuy có nhiều bực đạo

được cao-cường, nhưng e không địch nổi nương-nương được. ấy là điều đáng lo nhất. Văn-quảng nói, điều quân-sư lo đó, thật là địch lắm, bản-soái phải phát binh chuy bắt lấy vua Mân mà giết đi, thì mới khỏi cái vạ sau được. Chương-triệu-hồ nói : Nguyên-soái định thế là phải lắm xin kíp làm ngay, Nguyên-soái ỹ nhời, liền sai vương-văn-long đem binh chuy bắt vua Mân, Văn-long vâng lệnh lĩnh năm trăm quân do con đường cái bên nam mà suốt đêm đuổi theo. Lý bá-miêu nói : đêm qua tôi xem thiên-văn, thấy các sao bản-mệnh các tướng trong dinh ta lờ mờ không giõ, về hai phương tây nam có hồng quang bốc lên, trong hồng quang có mấy ngôi tướng tinh, lung lay muốn sa xuống. Đi đuổi vua Mân chuyến này, chưa giõ sáu tốt, xin Nguyên-soái trâm trước kỹ cho, rồi cũng tiến binh. Chương-triệu-hồ nói ; Vua Mân vô lý, dám hạ chiếu thư trông ghẹo nước lớn, bày tội phạm vua, chái cái thường đạo, cho nên Nguyên soái mới phụng chỉ binh Mân, nay nước Mân mười phần mất chín, dễ như chẻ tre, dẫu còn lòi thoi một đoạn nữa, nhưng cũng như gió bẻ cây sần-mà thoi. Nguyên-soái cứ tiến binh đi, cho rằng chúng có tà thuật, cũng tất có các bực hiền-sĩ đến chừ, chẳng phải lo gì cho lắm. Nguyên soái nói : hai vị quân-sư nói có lẽ cả, rồi chuyển lệnh căng tam đóng quân nghỉ ở trong thành Phúc lương, đợi Văn-long về, xem tin tức ra sao, rồi sẽ tiến binh. Lại nói đến kim tin' nưon : nương khi ấy đang ngồi tĩnh tọa, sực thấy máu nóng chầm vào tim, trong lòng ngờ vực, bấm độn tinh xem, rất mình nói rằng : thành Phúc-lương vỡ rồi, mề hồn phan bảo bối của mình cũng mất, học trò mình là bảo-nguyệt công-chúa chết chận rồi, tim gan tức ruột, tức thì đem các đồ đệ trong đồng thẳng đường sang thành Phúc-lương. Đi gần tới thành, bỗng thấy một toán tàn binh, long tong lả tả như cá thoát lưới, như chim sênh lồng, cùng chạy giở lại, nương-nương sai học trò ra hỏi, thì là vua Mân

và các bậc bầy tôi các binh tướng; học trò vội về báo tin. Kim-tinh nương-nương lại sai học trò ra tàu với vua Mân, cùng đến cả đông phi-nga nói chuyện. Học trò vàng mệnh, ra trước xe tàu trình, vua Mân nghe tàu cả mừng, họp cả làm một toán, thẳng tới đông phi-nga. Chưa biết sự ra thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ MƯỜI.

ĐANH PHI-NGA NHẠC-VÂN PHẢI TẬN KIẾP-SỐ,
HÓA ĐẠO-VIỆN YÊU QUÁI SINH THẦN THÔNG.

Lại nói đến vua Mân tới đông phi-nga, tiến vào trong đông, kim-tinh Nương-Nương ra chấp tay chào, vua Mân đáp lễ, chủ khách mời ngồi. vua Mân chảy nước mắt nói: Cô không may bị Tống chiêu đánh thua to, nhà tan nước mất. ba giai một gái, đều chết chốn sa-chàng, không còn lối nào mà lãnh nữa. may nhờ có tả hữu thừa tướng cố sông chết. báo-hộ cho cô tới đây, dám xin nương nương đủ lòng cứu giúp, cô cảm ơn không bao giờ quên. Nương-nương nói: bản-đạo bầm độn, biết rằng thành Phúc-lương đã vỡ, công chúa bị hại, quân Tống vô-lễ như thế, cho nên đem hết cả đồ đệ, định đến thành Phúc-lương thử sức với quân Tống. Đi đến giữa đường, vừa gặp đại-vương, đại-vương cứ yên ở trong đông, để bản-đạo điem cả binh phiên ra đông, cùng quân tống quyết một phen được thua. rồi sẽ rước đại-vương về thành phúc-lương, mới rõ đông-phi nga ta pháp-lực vô-biên chứ. Mân-vương ân cần cảm-tạ, vội lấy ấn-ngọc bảo-kiêm giao cho nương-nương. Nương-nương ra ngoài cửa đông, chuyên đóng dinh chại rồi tra điem các tướng, còn có năm viên đại-tướng là Trương-thiên Thương, Nha Lý-Lộc, Đạt-Thất-Giang, Bạch-Kỳ-quang và Thạc-Nhan. Tỳ-Tướng mười viên. binh-philen và cả các học trò còn được hơn một vạn, Lương-Tức vua Mân đem lại được năm nghìn se. Nương-nương bố-tri song rồi, lại chuyên dọn

đẹp đồng sau cho vua tôi nam-mân ở. Lại nói đến Vương-văn-Long đem binh truy bắt vua Mân, tới đồng Phi nga, thì đã thấy vua Mân cùng Nương-nương vào đồng rồi. Văn-Long không dám tiến binh, giở về thành Phúc-lương, báo cho Nguyên-soái biết. Nguyên-soái nghe báo, tức thì sai ba vị nữ-tướng là Kim-liên, Tiêu-thượng-Dong phương-Phi-Vân cùng với Mạnh-định-Quốc đóng giữ thành Phúc-lương. Lại sai hơn ba chục viên đại tướng như bọn Nhạc-Vân, Dư Đức, Cao-Minh, Tiêu-đình-Quý, Ngụy-Hóa, Hồ-Duyên-Hiển, Mã-Ân, Triệu-Minh, Dương-hoài Ngọc, Hoài-Ân, điểm mười vạn binh thẳng đường tiến phá Đồng-Phi-nga. Khi gần tới đồng, chuyển đóng dinh nghỉ. Đến hôm sau. Phiên-binh biết tin, vào báo Kim-tinh nương-nương, Nương-nương nghe báo cả giận, đem binh ra đồng, bày thành thế-trận. Dương-nguyên-Soái quất ngựa ra trận, ngẩng đầu lên xem, thấy dưới cờ trận phiên có một vị đạo-cô, đầu đội mũ vàng chạm như đuôi cá, mình mặc áo vóc hồng vẽ bát-quái, cười một con hươu sao hoa mai, tay cầm bảo-kiếm, tựa như một vị thần-tiên. Chương-triệu-Hồ đứng bên sẽ bảo Nguyên-soái rằng : Tôi xem cờ này tướng-mạo thanh kỳ, đứng đi nhấp nhোáng. tất là có lắm thuật kỳ, xin Nguyên-soái phải đề phòng cẩn thận. Nguyên-soái gật đầu, cầm sang thúc ngựa ra trước trận nói : kính chào đạo-hữu.

Nương-nương đáp lễ rồi hỏi : ngài có phải là Dương-nguyên-soái không ? Nguyên-soái nói : Chính tôi là bình-nam đại-nguyên soái đây, đạo-hữu là ai ? Nương-nương đáp : tôi là Kim-tinh nương-nương ở đồng phi nga đây. Dương-nguyên-soái nói : vì chưng vua Mân không giữ đạo làm tôi, râm hạ chiến thư sang bên đại Tống, cho nên chúa tôi nổi giận, sai tôi mang binh sang hỏi tội, hiện nay vua mân nhà tan nước mất, chạy chốn vào trong đồng đạo hữu, nếu đạo hữu cho bắt vua Mân giao cho tôi, tôi rút binh về ngay. không dám làm kinh động

đến đông Phi-nga, đó là sự lưỡng lợi cả, xin đạo-ưu
nghĩ kĩ cho. Nương-nương nói : Nước Tống nhà người
cây mạnh lá yếu, sang đánh bên Mân, giết bao binh-
tướng, phá bao thành trì, coi bên Mân ta như là cỏ rác,
cho nên ta đem binh ra đông, một là giả cái thù cái tức
cho các tướng Mân ta, hai là báo cái thù giết học trò
ta ba là cứu vua Mân khôi phục lại nước. Nếu người
biết đều, rút binh về ngay thì thôi, bằng không sẽ
cho các người đầu thân hai mảnh, bấy giờ hối cũng
không kịp nữa. Nguyên soái nghe nói cả dân thét rằng:
ta nghĩ người là người cùng một đạo, không nỡ làm hại,
vậy nên lấy lòng tốt mà khu ền bảo, người lại còn chấp
mê bất tỉnh, dễ không biết tiếng ta à ! Nương-nương cả
giận thúc hươu khoa gươm chém liền. Nhạc-Vân ở sau
lưng Nguyên-soái tay cầm thanh long đao tế ngựa ra đỡ
và thét to lên rằng : con yêu-phụ kia đừng láo; coi dao
đây ! Nương-nương múa gươm cùng đánh, hai bên đánh
hăng, tiếng reo như sấm. đánh tới hai mươi hợp, Nương-
nương tự liệu không thể đánh được. quay hươu trở về,
Nhạc-Vân không biết là kế. liền thúc ngựa đuổi theo.
Nương-nương thấy Nhạc-Vân đuổi đến gần móc túi lấy
hồ-lô ra mở nút đọc câu thần chú quăng một hột đậu
đen ra, biến thành một người to lớn, mình mặc giáp vàng
sấn lại bắt Nhạc-vân, Nhạc-vân cả kinh, vác giao chém
vào mặt, không ngờ người thần giáp và g ầy không sợ
dao búa, sòng vào bắt lấy Nhạc-vân ném xuống đất,
Nương-nương quăng phi-kiếm ra chém lấy đầu Nhạc-vân,
Nguyên-soái thấy Nhạc-vân bị chém, chảy nước mắt nói
rằng : Nhạc tướng-quân từ khi tông-quân ra đánh Mân
tới nay, lập được biết bao công lao, không ngờ tới đây
tôi thấy vùi đất cát, thật là đáng thương ! vừa toan ra
ngựa đánh báo thù, đã thấy Du-Đức ở trong trận vác đao
tế ngựa ra quát to ! mày giết tướng ta, hôm nay ta quyết
báo thù cho Nhạc-tướng-quân. đánh hơn mười hợp,

Nương-nương lại mở hồ-lò, sai thần giáp vàng ra bắt Dư-Đức quăng xuống, quân Phiên chạy ra đâm chết, Nương-nương múa kiếm xông vào chém Nguyên-soái, Trương-triệu-Hồ vội vàng cưỡi ngựa bay ra thét một tiếng: không được lảo, ta lại đây. Nương-nương ngẩng đầu lên nhìn, thấy một vị đạo-nhân, đầu tết tóc đạo, mình mặc áo đạo, cưỡi một con ngựa, trông dáng thật là phiêu nhiên khác tục, mới tựa kiếm vào ngực hỏi rằng: đạo hữu tên chi? Trương-triệu-Hồ đáp, ta là quân-sư Trương-triệu-Hồ đây. Nương-nương nói: chúng ta cùng là một môn tu-trì cả, xin đạo-hữu trở về núi chẳng nên vương lấy việc ngoài làm chi, nếu chúng ta mà lại đánh lẫn nhau, thì còn ra thế-diện gì. Trương-triệu-Hồ nói: dừng lời thôi, coi gươm đây, múa gươm chém liền, nương nương đưa gươm ra đỡ, hai bên đánh nhau, chừng hơn hai mươi hợp, nương nương lại móc hồ lò, lấy hạt đậu đen, tung lên, biến thành người thần giáp vàng lại bắt Triệu-Hồ, Triệu-Hồ lấy một cái hồ lò đỏ ra, mồm lẩm bầm niệm, liền thấy một guồng lửa ở trong hồ lò vọt ra, đốt cháy hết người thần giáp vàng. Nương nương cả dạn, thò vào túi lấy doi đánh toan ra, tung trên không, liền thấy sáng quắc như con thuồng luồng múa chân sa xuống đầu Triệu-Hồ, Triệu-Hồ trông thấy, liền vỗ ngựa bay chạy, Nguyên soái chuyển lệnh đánh chiêng thu quân, nương nương cũng không đuổi theo, nổi trống thẳng trận về dinh, sai Phiên binh vào đồng báo tiếp, Lại nói đến Dương-nguyên-Soái về dinh Chương-quân-Sư cũng về tới nơi Nguyên-soái nói: không ngờ hôm nay thiệt mất hai viên đại-tướng, quân sư lại thua trận thật là đáng tức quá, chuyển cho quân sĩ thu nhặt đầu sác Nhạc-Vân và Dư-Đức đem về chôn. Tối hôm ấy Nguyên-soái vào dinh sau, đem sự thua trận, bẩm với Mộc-quế-Anh. Mộc-quế-Anh nói: con đừng lo, để mai mẹ cùng cô con ra trận bắt nó. Nguyên-soái vàng nhờ, ra chường ngoài yên nghỉ. Đến hôm sau, binh Tống vào tẩm rằng: con yêu-phụ đã đến trước dinh khiêu chiến. Mộc-quế-Anh

liền cùng Dương-tuyên Nương đại nít ra trận, Nguyên-soái cũng đem cả các tướng ra áp trận. Ngọn cờ thẳng chỏ, kim tinh nương nương nhìn sang, thấy trong Tổng trận có một nữ tướng tuổi chừng sáu mươi cưỡi ngựa ra, liền hỏi rằng : nữ tướng kia tên chi ? Mộc-quế-Anh đáp : ta là tay đại phá bảy mươi hai trận Nam-thiên ngày trước tên gọi Mộc-quế-Anh đây. Con Yêu-Phụ kia, mày không biết giữ đạo giáo, lạm dùng phép yêu, giết hại tướng ta, ta e mày cũng không chết lành được. Nương-nương mỉm cười nói rằng : mày đừng nói nhăng, đây không phải là chỗ như đất U-châu trước đâu. Mộc-quế-Anh vác dao chém liền, nương-nương đưa kiếm ra đỡ đánh hơn mười hợp, Mộc-quế-Anh nghĩ bụng, con Yêu-Phụ này lắm phép nhiều thuật, mình phải hạ thủ trước mới được, nghĩ đoạn quay ngựa chạy, Nương-nương phóng ngựa đuổi theo, Mộc-quế-Anh móc phi đao ra tung lên trên không, phăm phăm bổ xuống đầu Nương-Nương. Nương-nương mỉm cười nói rằng : Cái thuật trể danh mà dám bày ra đây à, chỏ tay một cái, phi đao lọt ngay xuống tay. Mộc-quế-Anh lại lấy cái hồng-la sáo-sách, tung lên trên không, liền thấy bóng hồng quang chụp xuống, nương-nương phát vạt áo một cái, hồng-la sáo sách rơi ngay vào túi, Mộc-quế-Anh thấy hai cái bảo bối bị nó thu mất cả, vội vàng rút cái quạt âm dương ra quạt cho Nương-nương mấy cái, Nương-nương chẳng có hề gì, vì rằng cái quạt ấy một mặt đỏ, một mặt trắng, mặt đỏ thuộc dương, mặt trắng thuộc âm, mặt dương thì quạt ra lửa, mặt âm thì quạt ra nước, quạt cả hai mặt thì có lửa phun ra nước chàn lại. Nương-nương có thuật ngũ dộn, cho nên nướ : lửa tới liền niệm thần chú, vào nước lửa chẳng có việc gì, vừa cười vừa nói : Mộc-quế-Anh, bảo-bối của mi không làm gì nổi ta, nay ta cho mi xem bảo bối của ta này. Dứt nhời dứt cái doi đánh thần ra tung lên trên không, liền thấy nhoang hoảng như chớp chập xuống

Mộc-quế-Anh bị một doi vào cán tay, đau buốt đến óc, vội vàng thu quạt âm dương, độn thổ chạy chốn Nương-nương đuổi theo, Tuyên-Nương thúc ngựa đưa dao ra chặn chém. Nương-nương dợ gươm ra đỡ. Đánh chừng hơn ba mươi hợp, Tuyên-Nương niệm thần trú tung hòn đá kim-quang ra, lia thẳng vào mặt Nương-nương, Nương-nương dợ tay ra nắm bắt, Tuyên-Nương cả dận lại tung cái thước kiền khôn ra, liền thấy một luồng kim quang, chiếu thẳng vào óc Nương-nương, Nương-nương móc túi lấy cái kiền-khôn-tiền ra chiếu một cái, thước kiền-khôn rơi tọt vào tay Tuyên-nương dật mình, vội vàng rút thanh gươm chém yêu ra tung lên trên không Kim quang lòe lòe bập xuống, Nương-nương dùng mình một cái, trên đầu hiện ra một đám mây đen, gươm không sao xuống được Tuyên-nương vội vàng thu lấy gươm về. Nương-nương cười nói rằng: phép thuật của mi, bất quá chỉ có thế thôi. còn có gì nữa phò cả ra đây, ta có sợ gì đâu ?! Tuyên-nương lại niệm thần chú tung cái dây trói yêu lên rồi định về dinh, bỗng thấy mất hẳn chiến tràng, chỉ thấy một con đường cái, không ai đi lại cả, bên đường có một cái đèn, cung điện nguy nga, Tuyên-nương xuống ngựa, bước vào trong đèn, xem cảnh đã lâu, mà không thấy có người nào ra cả, trong lòng ngờ lạ, nghĩ bụng hay là con yêu-phụ nó dùng phép lộn bề rồi núi chằng; nếu mình không chạy tắt là bị bắt, nghĩ đoạn tức thì niệm ngũ-lôi thần-chú cười độn quang chạy chốn, chưa biết có thoát hay không xin xem hồi sau phân giải

HỒI THỨ MUỐI MỘT.

ĐÁNH PHI-NGÀ-TỒN TƯỚNG HAO-BINH
CÔ BÍCH-VÂN PHỤNG-MỆNH ĐƯA THUỐC

Lại nói đến Tuyên-nương cười độn-quang chạy, sức nghe thấy sau lưng có tiếng sấm động, nhìn ra lại thấy chiến-tràng, cả kinh nói rằng: nếu mình không nhanh trí-khôn

tất là bị nó bắt được, vội vàng thu-quân về dinh, Dương nguyên-soái cũng hồi chiêng thu-quân, Mộc-Quế-Anh Dương-Tuyền-Nương cũng về tới dinh cả. Nguyên-soái nói : hôm nay con yêu phụ nó dùng gioi đánh-thần đánh vào tay mẹ, chẳng hay làm thế nào mà chữa được ? Mộc-quế-Anh nói : mẹ đã uống thuốc tiên. khỏi hẳn rồi, con không sợ. nói rồi cùng Tuyền-Nương vào chướng sau nghỉ. Lại nói đến Nguyên-soái ngồi ở trong chướng, ngẫm nghĩ bậm bực, chưa biết tính sao. Trương-triệu-Hồ nói : Con yêu này không những phép lực cao-cường, lại có rất nhiều bảo-bối, khó lòng mà đánh được nó. Lý-bá-Miêu nói : Con yêu-phụ mấy hôm nay thắng luôn, binh tướng kiêu-ngạo. tất không phòng bị, đêm nay ta đem quân sang cướp dinh, dầu con yêu-phụ có nhiều phép, nhưng trong lú · tối tăm, có phép cũng chả làm gì được, nếu may mà mình giết được nó, trừ được cái gốc vạ là ở chuyện này, cũng không biết chừng được, Nguyên-soái nói : kế của tiên-sinh thật là rất riệu. Liền sai Cao-Minh làm đội-nhất, Tiều-dinh-Quý là đội thứ nhì, lĩnh năm nghìn binh vào cướp hại, còn Nguyên-soái thì đem các tướng đi tiếp-ứng. Cao-Minh và Tiều-dinh-Quý vâng mệnh ra sửa soạn binh khí, đợi khuya thì đi. Canh ba đêm hôm ấy, hai tướng dẫn binh đi, người ngậm mai, ngựa bỏ nhạc, lẳng-lặng kéo sang dinh phiên. Tới nơi bật lửa lên đuốc, hò hét xông vào binh-phiên quả nhiên không có phòng-bị, bị quân Tống giết chết không biết là bao nhiêu, Nương-nương đang ngủ ở trong chướng, dật mình tỉnh giấc, vội vàng mặc áo cầm gươm, lên hươu sông ra. vừa gặp hai tướng Cao Tiều tới nơi. Cao-Minh vác đao đâm liền, Tiều-dinh-Quý cũng múa hai búa vào giáp-công Nương-nương đưa gươm ra đỡ, giời tối mù mịt, chẳng biết đẳng nào mà rờ, thành ra có phép cũng vô-dụng. Nương-nương cả kinh, quất hươu chạy ra ngoài vòng vây, móc túi lấy hòn nguyệt-quang-châu ra, tung lên trên không, hiện ra một vùng giăng sáng quắc ở trên không, chiếu gioi như là

ban ngày, Nương-nương quay đầu nhìn, thấy Cao-Minh đang đánh nhau với Trương thiên-Thường, đâm dọc ngọn dáo, Trương-thiên-Thường chết lăn xuống đất. Nương-nương cả dạn, móc cái kim-chuyên ra quăng vào đầu Cao-Minh, Cao-Minh không kịp đề-phòng, bị đập vào đầu, vỡ tan cả sọ, lăn nhào xuống đất. Tiều-dinh-Quý cả kinh, quay ngựa chạy về, Nương-nương đuổi theo, lại quăng cái bát-rác kim chuyên vào đầu Đình-quý : Đình-quý trông thấy kêu to một tiếng : ta chết mất thôi, ngất ngã trên lưng ngựa, liền thấy trên thóp nẻ ra, hiện nguyên hình một con hồ đen, dơ vuốt quắp lấy kim-chuyên. Nương-nương cả kinh, đem tàn binh về đồng. Tiều-dinh-Quý ngất một hồi lâu tỉnh dậy, thấy mình vẫn ở trên ngựa, chẳng hiểu là làm sao. Bấy giờ Nguyên-soái đã kéo binh đến, mới cùng về dinh. Tiều-dinh-Quý lên chương bẩm rằng : mặt-tướng vâng mệnh, đem binh cướp dinh, đang thắng thế to, giết được rất nhiều binh phiên, không ngờ Cao tướng quân bị con yêu phụ nó dùng kim Chuyên đánh chết, nên mặt-tướng phải giở về. Nguyên-soái nghe nói dớt nước mắt nói : Cao-tướng-Quân từ ngày ở Ngô-châu ra hàng tới nay, lập được biết bao công lớn, không ngờ ngày nay vì nước thiệt mình, thật là đáng tiếc siết bao, truyền cho quân sĩ thu nhặt di hài về táng tể. Nương-nương bị trận ấy tức lắm, sáng sớm hôm sau, đã đem binh đến trước dinh Tống khiêu chiến, binh Tống vào báo, Nguyên-soái nổi dạn dưng dưng, đem binh ra trận chỗ doi ngựa mắng rằng : Con Yêu-Phụ kia, mày tưởng là tài, không biết chết đến nơi, mà còn không tỉnh à ? chạy đâu, nhìn sang đây ! dứt nhời dơ sang đâm liền, Nương-nương múa gươm ra đỡ, đánh chừng độ hai mươi hợp, Nương-nương dơ tay phải tung thanh gươm chu thần lên, chỏ tay truyền lệnh, định chém Nguyên-soái, Triệu-Ninh trông thấy, xông ra toan cứu Nguyên-soái, không ngờ gươm đã phập xuống, chém phăng Triệu-Ninh làm hai mảnh, Nguyên-soái giật mình, vừa toan hồi chiêu thu quân đã

thấy Mã-Ân vác kim-giảm xong ra, hét to lên rằng : Con Yếu-Phụ kia ! Chốn đâu ! Mã-tướng-Quân ra lấy đầu mày đây ! dơ giẻ quạt liền, Nương-nương đưa gươm ra đỡ, đánh hơn mười hợp, Nương-nương lại tung thanh gươm bạch quang bên tay trái lên, liền thấy một luồng bạch-quang sập xuống, đầu Mã-Ân đã rơi xuống đất, mà thân thì vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, chạy thẳng về đằng đông, Nương-nương cả kinh, quay hươu thu quân về đông. Các tướng cùng vào hầu, Nương-nương than rằng trong binh Tống thuần những bậc đánh tài quen trận, thuần những tay pháp thuật cao cường, ai nấy đều một lòng chung liệt, cho nên nam Mân ta bị thua đến thế này, ta nghĩ cứ đánh nhau thế này, thì đến mấy năm, cũng khó đuổi được quân Tống về, chi bằng đêm nay ta bày một tòa trận hoàng hà ở trước dinh, rồi viết một bức thư, đưa sang chọc tức Văn Quảng, hẳn tất vào đánh trong trận, bây giờ ta bắt tất cả một lượt, có hay hơn không ? Các Phiên tướng đều nói : Nương-nương thần cơ khôn định, định thế là rất phải. Nương-nương liền truyền cho phiên binh sây đắp tướng-dãi, chế tạo cờ quạt, vẽ bùa viết trù, xắm xửa bày trận. Lại nói đến Dương-nguyên-Soái thu binh về dinh, ngồi ở trong chường, gió nước mắt nói rằng : không ngờ hôm nay lại mất nai tướng Triệu-Ninh Mã-Ân, Mã-tướng-quân là bậc Hoàng-Thượng thân điểm lại giúp việc quân, không ngờ hôm nay cũng bị con Yếu-phụ làm hại, bản-soái thấy Mã-tướng-quân đầu đã rơi xuống đất, mà mình vẫn cười trên ngựa, chạy về đằng đông, chưa biết ra làm sao, dứt nời liền sai Tiều-dinh-Quý đem binh ra tìm xem, Tiều-dinh-Quý vâng mệnh, lên ngựa kéo binh, thẳng đường về phía đông tìm, nhìn thấy Mã-Ân vẫn ngồi yên trên ngựa, lừ lừ đi ở đằng trước, Tiều-dinh-Quý cả kinh, gọi to lên rằng : Mã-tướng-Quân ơi, cái anh-hùng của tướng-quân đã lừng lẫy cả đời rồi, mà đầu của tướng-quân thì giờ ở đâu ! dứt nời

thấy Mã Ân lăn nhào xuống đất, linh hồn lìa tan, máu tươi lênh láng, Tiều-dinh-Quý sai người khiêng sác về, vào dinh bẩm rằng: Mạt tướng phụng mệnh đi tìm Mã-Ân, đi chừng năm dặm thì thấy, Mạt-tướng kêu lên một tiếng thì mới ngã ra, nay đã đem sác về đề ngoài dinh. Nguyên soái truyền đem yền táng cả Triệu Ninh Mã Ân vào một nơi, rồi làm lễ tế, lăn khóc ai oán, ba quân đều cảm động, nước mắt thánh thót.

Sáng hôm sau Nguyên-soái đang ngồi ở trong chường, chợt thấy quân hầu vào bẩm rằng: ngoài cửa có một cô con gái bé cầu kiến. Nguyên-soái truyền đưa vào, nhận rõ là Bích vân tiên nữ, vội vàng đứng dậy chào và cho mời Mộc quế Anh và Tuyên nương ra chường trung quân tiếp đãi Bích vân, Tuyên nương nói: chẳng hay sư huynh đến đây có việc gì? Bích vân đáp: tôi vâng mệnh Vạn-thọ nương-nương sư phụ, đưa hai viên kim-dan lại và dặn rằng: quân giặc đã bày song trận hoàng hà đến nơi, e có điều bất trắc, em có vào trận phải ăn một viên, còn một viên đưa Mộc quế Anh. Nói đoạn Mộc hai viên kim-dan đưa cho Tuyên nương, Tuyên-nương nhận lấy cất đi. Bích-vân cáo từ giở ra, Tuyên-nương dặn về cảm tạ hộ với sư-phụ, Bích vân vâng nhời, cưỡi mây bay về Bồng lai. Lại nói đến binh Phiên vào đông bẩm rằng: «Chúng con vâng mệnh ra vây đắp tường-đài, sửa soạn cờ quạt, nay đã xong rồi xin về bẩm lại. Nương nương cả mừng. Sáng sớm hôm ấy, điểm hai nghìn binh Phiên ra ngoài cửa đông, bày thành một tòa trận hoàng-hà. Trong trận ấy đắp một cái đài bằng đất, bày sắp hương án, trên đề một đồng cát mê-hồn, hai bên lại có một cái phan, và gươm ấn các thứ, ngoài trận án theo ngũ hành, chia ra tám cửa: hưu, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai. trong hợp bát quái kiền, khảm, cấn, cấn, tốn, li, khôn, đoái. Phía đông treo một lá cờ xanh, thêu một con rồng xanh, phía tây treo một lá cờ trắng, vẽ một con hổ trắng,

phía nam treo một lá cờ đỏ, thêu một con sẻ đỏ. phía bắc treo một lá cờ đen, vẽ một con rùa đen. Chính giữa cắm một lá cờ vàng, trên vẽ một con thuồng luồng đang lộn. Lại dán một đạo linh-phù ở trên các cờ, sai một nghìn binh phiên giữ trong trận, một nghìn giữ ngoài trận. Chưa biết trận ấy thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ MƯỜI HAI

TƯỚNG TỔNG BỊ KHỐN HOÀNG HÀ TRẬN
QUÂN SƯ CẦU CỨU NÚI PHƯỢNG HOÀNG

Lại nói đến Kim-tinh nương-nương cắt hai viên đại-tướng Đạt-dinh-Giang giữ việc trong trận. Thạc-nhân giữ việc ngoài trận, bày đặt dầu dấy, Nương-nương thư phù niệm chú, phát lệnh sấm ở tay ra một cái, liền thấy sấm sét, dùng dùng, do gươm gõ vào chuông lệnh ba cái, lấy nước chong vầy khắp trong trận, liền thấy trong trận mây đen mù mịt, nước nổi đùn đùn, chớp sáng lòe lòe, thật là kì-diệu vô cùng. Nương-nương diễn xong, liền thảo một bức thư sai đem đưa sang dinh Tổng. Sứ giả mang thư tới dinh, nói rõ với quân canh cửa quân canh cửa dân sứ-giả vào chướng trung quân. Khẩu đầu xuống lạy, rồi hai tay dâng thư lên. Nguyên-soái bóc thư ra xem.

Thư rằng :

Giười chương Dương nguyên soái nhả dám, ta nghe chanh dầu ở tướng sủy mà hành binh cốt ở trận-đồ, quân ta đánh với bên nhà Tổng người, đã mấy trận rồi, chưa ai thua được. Nay ta bày một cái trận ở ngoài cửa đồng, nếu người có giỏi, nên vào trong trận, để quyết một phen được thua. Bằng người phá được, ta xin bắt vua Mân ra nộp, nếu sợ không dám trêu thì nên rút thẳng về nước, khỏi sự nuốc nhor, người nên nghĩ kỹ,

Chủ đồng đồng Phi-ngà

KIM-TINH-NƯƠNG-NƯƠNG

Dương-nguyên-soái xem song nổi giận, toan chém sứ giả. Vương định Lục nói : xin Nguyên-soái bớt giận, từ xưa đến nay, hai nước đánh nhau, không giết sứ giả. Xin Nguyên-soái phê vào nguyên thư mà tha cho về, Nguyên-soái nghe nhời, liền cầm bút thảo vài câu rồi bảo sứ giả rằng : nay cứ cầm về đưa cho con yêu-phụ nó xem, tự khắc nó biết. Sứ giả vâng mệnh, lấy tạ ra về, đem thư vào trong trận đưa cho nương-nương. Nương-nương mở ra xem, chỉ thấy phê có hai câu ở dưới thư rằng : « Chúc xem trận, sau phá trận » Nương-nương xem song thưởng tiền cho sứ giả rồi lên đài đứng đợi. Hôm ấy Nguyên-soái vào chướng sau, mời Mộc-quế-Anh và Tuyên-nương ra chướng cùng với Chương-triệu-Hồ Lý Bá-miêu Vương-dịnh-Lục đem các binh tướng ra ngoài dinh xem trận, nhìn ra thấy quả là một tòa ác trận, trong có muôn ánh hồng quang vọt ra, tuy binh phiên có ít mà hình như cái thẻ có muôn ngựa nghìn quân. Dương nguyên soái nói ; tôi chưa hiểu cái chận ý là trận gì ? Chương triệu hồ nói : đây là cái trận hoàng-hà, ngoài có tám cửa. bốn phương năm sắc cờ bay, chính là một trận rất ác. Tuyên nương nói ; tôi xem trận này, có tám cửa : hữu, sinh, thương, đồ, cảnh, tử, kinh, khai. Có phép bát môn độn giáp, đi cửa sinh vào. tháo cửa khai ra, thì phá được trận. Chương-triệu-Hồ nói : tôi xem trận này hồng quang rực rỡ, tất là trong còn có lắm cái biến-hóa thần-kỳ, phải nên đề phòng mới được. Nguyên-soái nói nhời quân sư nói là rất phải. Tuyên-nương nói ; để mai tôi với chị tôi, đem binh vào phá thử xem. Hôm ấy lại về trong chướng yên nghỉ. Sớm hôm sau, Nguyên-soái lên chướng điểm quân, Mộc-quế-Anh và Tuyên-nương cũng đai nịt gọn ghẽ, phái một nghìn quân, theo Tuyên-nương vào phá trận. Nguyên-soái với Chương triệu-hồ đứng áp trận. Mộc-quế-Anh cùng tuyên-nương đi gần tới trận, Tuyên-nương giở viên kim đan của vạn thọ Nương-nương

cho ra ăn một viên, còn một viên đưa cho Mộc-quế-Anh ăn nốt, rồi cùng vào chận, Tuyên-nương quát ngựa, thẳng Phương đông cõ rờng xanh sông vào. Bỗng nghe thấy trong trận có một tiếng chuông kêu, Thạc-nhân vác kim sang ra đánh, hai người đánh nhau ở dưới cõ tới hai mươi hợp, Mộc-quế-Anh múa dao vào đánh giúp. Thạc-nhân không thể địch nổi, chạy vào trong trận. Mộc-quế-anh và Tuyên-nương cũng đuổi theo vào trong chận, Kim tinh nương nương thấ hai người vào trong trận, vội vàng phát sấm tay ra, đến ù một cái, trong trận biến ra một làn nước cả ụp lại. Hai người vội niệm thần chú, độn thủy bay lên, nước không ụp được. Nương-nương ở trên đài thấy nước không làm gì được vội vàng cầm phan lắc lên, tay nắm một nắm cát mê hồn, ném xuống đầu, Tuyên-nương. Tuyên nương liền mê mất tâm thần, ngã lăn trong trận. Mộc-quế-anh thấy Tuyên-nương bị hãm biết rằng không phá nổi trận, vừa toan chạy chốn, cũng bị nương-nương ném một nắm cát, mê đặc lăn xuống dưới trận. quân tổng kẻ nào đã vào trong trận thì cũng bị mê, còn kẻ chưa vào vội chạy về báo cho nguyên-soái biết. Nguyên-soái thấy báo mẹ và cô đều bị hãm ở trong trận, nước mắt dàn dụa, toan sông vào trong trận ngay. Chương-triệu-hồ can rằng ; Nguyên-soái chớ nóng nảy hấp tấp làm gì thế, bản-đạo đã tin, mệnh vận lệnh-đường và cô-nương vững, chỉ có cái ách mấy ngày thôi, hết hạn tự khắc ra được. Chận này biến hóa vô cùng, để mai bản-đạo thử vào xem ra làm sao, hoặc giả phá vỡ được trận, cứu được hai bà ra, cũng chưa biết chừng. Nguyên-soái thở giải, thu quân về dinh, dẫn đọc cả đêm, không sao ngủ được. Sáng hôm sau quân lính cơm no, Nguyên-soái cùng các tướng ra trận xem quân sư vào phá trận thế nào. Chương-triệu-hồ ra tới gần trận, móc túi lấy con rùa vàng ra, nhỏ bằng thoi bạc, để trên mặt đất. lấy tay phẩy một cái, rùa vàng sòe hai càng ra. to

bằng con ngan. Chương-triệu-hồ cười lên trên lưng rồi bảo rằng : đi vào trong trận hoàng-hà. Rùa liền vũ cánh bay vào trong trận, Thạc-nhân đang đứng canh dưới cờ đồ phương-nam, thấy Triệu-hồ vào, thét to rằng : yêu-đạo phương nào, dám vào đây muốn tìm chết sao ? dơ đao đâm liền. Triệu-hồ đưa gươm ra đỡ, đánh hơn mười hợp, Thạc-nhân lùi vào trong trận. Triệu-hồ đuổi theo vào trong trận, thấy một làn nước cả, âm âm tuôn đến. Rùa vàng càng bay càng cao, nước không up được, Nương-nương thấy Triệu-hồ vào, vội vàng lắc phan vốc một nắm cát, ném xuống đầu Triệu-hồ. Triệu-hồ ngã xuống trận, nhưng Triệu-hồ là người sinh ở trong quả dừa ra chẳng có hồn phách gì, cho nên có ngã quay ra, nhưng lại tỉnh ngay, ngấm xem thế trận ghê gớm, không sao phá được, mới dộn thủy ra. Con rùa vàng kỳ quái, nó thấy Triệu-hồ ngã xuống, nó liền bay ra, giở về trước dinh Tống năm chờ. Triệu hồ về tới dinh trông thấy rùa vàng, rờ tay một cái, rùa lại thu nhỏ lại bằng thoi bạc, bỏ vào trong túi cùng Nguyên-soái thu quân về dinh. Nguyên-soái hỏi : hôm nay quân-sư vào trong trận xem, có thể phá được không. Quân-sư lắc đầu nói : Chân ấy biến hóa vô cùng, quỷ thần khó sét, phải để thông thả mà liệu mới được. Nguyên-soái nghe nói, càng thêm buồn bã. Đêm hôm ấy chán chọc trong hương lò buồn trăm nỗi, không thể nằm yên. Hốt nhiên nghĩ ra một kế rồi na nâm rằng : Hôm nay quân sư vào chân nói rằng trận ấy biến-hóa vô cùng, mà cười con rùa vàng bay ra bay vào, xem chừng dễ lắm, chi bằng đêm nay đầu cả các tướng sĩ lấy con rùa vàng, cười vào trong trận, xem mẹ và cô ra làm sao, hoặc giả thừa thế phá được trận ấy, cũng chưa biết chừng ; bằng có biến động gì, mình lại cười rùa về, chúng nó làm gì nổi. Chủ ý định rồi, vội vàng đón gót vào chường trong, móc túi lấy rùa ra, thắt đai mặc giáp, vác đao đi lên ra cửa sau

Còn nữa

KÍNH-ĐÀI THƯ-CỤC

LAN-HOA-MỘNG

Đã có đến quyền thứ 6, còn quyền thứ 7 và thứ tám nữa là trọn bộ đương in liền làm một giá bán 0\$16. Ai có quyền Lan-hoa-Mộng thứ 1 và thứ hai đem đến Ích-chí thư-quán 68 phố Sinh-từ đổi lấy quyền thứ bảy và thứ 8 đóng liền, không phải cấp thêm tiền.

NGŨ-TỬ-TU Trọn bộ 2 quyền giá 0\$30

PHỒN-HOA-MỘNG-TÌNH Của Nhữ-hùng soạn giá 0\$30

CAM-PHƯỢNG-TRÌ

Chuyện 8 người hiệp-sĩ ở Giang nam hành thích vua Ung-Chính nhà Mãn-thanh, trọn bộ 1 quyền giá 0\$22

Các sách sau này đương in

NGỌC-ĐƯỜNG-XUÂN

Chuyện một người-nữ hiệp Dịch rất công-phu văn-chương rất trải trauốt. Trọn bộ hai quyền. Mỗi quyền giá 0\$18

KIỆP-CHÔNG-CHUNG

Tiểu-thuyết cảnh-thế tả nhiều cảnh lý kỳ trong xã-hội ta, của Tuyết-hữu soạn.

HỒNG-PHẤN CUNG-VI BÍ-SỬ

Chuyện bí mật của nhà Viên-thế-Khải. Trọn-nang dịch thuật.

TÀU-MÃ XUÂN-THU

Chuyện nối theo với chuyện « Phong-biến xuân thu » của Tùng-nông dịch thuật.

XẢO HỢP KỶ-OAN Thứ 5 và thứ 6.

NỘI-KHOA CẤP-CỨU

Sách thuốc của Hữu-mai thư quán chủ nhân biên tập.

NHÀN-TƯỚNG

Văn tư tưởng của Tản-Đà Nguyễn-khắc Hiếu soạn.

Thơ và mandat xin đề cho :

M. Nguyễn-Thống

Kính-đài thư-cục

52, Route de Sinh-Từ Hanoi

Xin các độc giả chú ý

Bản hiệu đính in Một tập Truyện các bức quần thoa nhiệm-hiệp, mỗi quyển có đủ một hay hai ba chuyện : kiếm-hiệp nghĩa-hiệp, tình-hiệp.

Số nhất hiện đã sắp song, có chuyện một chàng bơ vơ bị một nhà phú-hộ có một con gái rất đẹp mà phải bệnh phong, mới đánh lừa chàng vào để đồ cái độc cho rồi tống đi mà tìm đồ khác, thế mà cô con gái ấy một dạ kiên chinh, một lòng nghĩa khí, một nhời cha mẹ định, quyết đá tạc vàng ghi, không nỡ đồ độc cho chàng mà lại tìm cách cho chàng thoát thân và tặng cho các đồ tư trang quý báu. Sau chàng làm lên quý hiển mà không quên nghĩa nàng, một lòng thành ái, một dạ kính-thương, tình đến tri thành, cảm động giới đất, sau nàng khỏi cả hủi mà hưởng phúc rất vuông tròn, Trong buổi phong hóa xuy đời này, độ đến truyện ấy thật chẳng khác gì tể thuốc thanh lương chữa cơn viêm-nhiệt vậy.

Hồng phần kiếm tiên số ba sắp in song, kỳ này có một hồi bốn cô kiếm tiên phá trận hoàng-hà phép thuật rất kỳ rất quái. Có một hồi Hoài-An chơi địa ngục kiện Diêm-Vương, gặp đức Địa-Tạng Bồ Tát diễn thuyết phép phạt rất là linh-thần ảo diệu, ai muốn hiểu rõ tôn chỉ phạt, biết cái vạ-phúc luân-hồi thực, xin mau mau sem cho biết mà thoát khỏi cái mê tin quàng siên.

ÍCH-CHÍ THU-QUÁN

Cần bạch